

Sy-li spěwał,  
Pilnje džětał,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjato!  
Zradny je.

Za staw sprócnj  
Napoj mócnj  
Lubosc ma;  
Bóh pak swěrnj  
Přez spar měrnj  
Čerstwosc da.



Njeh ty spěwał,  
Swěrnje džětaš  
Wšědny dny;  
Džěń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebies ma  
Njeh ći khma  
Ziwnosc je;  
Ziwa woda,  
Kiž Bóh poda  
Wokřew će! F.

## Šserbske njedželiske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerje; knihczjščezerni w Budyschijnje a je tam ja šchwórtlětnu přehedplatu 40 pj. dostacj

### 2. njedžela wo tsjoch kralach.

1. Mójj. 50, 15—21.

W epifaniskim čažbu nětko stejimy. Epifanias rěka šjewje-  
nje, a to „šjewjenje Ğesukoweje krašnoscje“. My mamy to  
žohnowanje špóšnacj, kotřez nam luby hodowny šwjedžen  
wobradžuje, so bychmy so ja Bože džěczi wjedželi a jako tajke we  
dobrych kaž w šlych dnjach, w horju, to jene wjedželi, so Bóh  
naš lubuje a naš wodži. Šdž tež šu jeho šudženja nam  
druhdy k njedopřtanju a jeho pueže k njewušlědženju, dha wón  
tola wscho k dobrenu kónzei dowjedže. Šižo pobožni stareho  
škluba to derje wjedžachu. Tak Šiob w šwojej wěrje do Boha  
njekhabla, hdyž tež wscho móžne nješbožo jeho potrjechi. A tež  
šon podawo, wo kotrymž džěnknišči tekst rěczi, chze nam prajicj:  
Bóh je našch wodžer! Duž rošpominajmy šebi:

Bóh je našch wodžer.

1. Jeho rada wschał je džiwna.
2. Jeho mudroscj pak je krašna.
3. Duž dowěrnj so šwojemu Bohu!

1. Bóh wscho wodži, hdyž je tež jeho rada nam džiwna.

Šakubowi šynojo radu škladuja; kaž bychu šwojemu derje  
šakžuzenemu šhořtanju wušchli. Šich nan mějesche Ğosefa, kotřez  
hož bě jemu Šahel, a to w jeho šarych dnjach porodžila, lubšcho  
džžli jich wschitkich. Šemu bě wošebje rjanu šuknju ščinił.  
Šo jemu šawidžachu. Šosef bě so wošnje wo šnopach a hwě-  
šdach, kiž so přšed nim pošhilichu, ša jich knjesa widžal. Woni  
jeho hidžachu. Jeho nan bě jeho na polo poškal, so by hladał,  
ššto čžinja. Woni so hněwachu, haj, we šwojim hněwoje  
chzedža jeho škónzowacj: „Šlaj, šon šonacžł tudy džje, pošmy a

šabjmy jeho a čžijmy jeho do jany!“ Šedy šo Šubenej, temu  
najštaršchemu, kiž mějesche wscho šawolšwenje, poradži, šo by  
jich wot bratromordacštwu wotdžeržal. Woni šo špokoj, jako  
běchu Ğosefa na druge wajšnje wotbyłi a jeho do wotrocžštwu  
přšedali a přšči tym hiščeže šwój dobytk, kupne pjenješy měli;  
nana pak wobelšachu. Šajša to škóšej! Šosef pak přšindže do  
Šegiptowškeje, hdyž bu škóšeznje šwojeje mudreje rady dla ša  
šujesa pošajeny. Šara wjele žita bě w dobrych, pošdnych šětach  
na žitne lubje našypal; duž přšindže drohota. Šež jeho šratšja  
přšindju, šo bychu žyrobu nakupili. Šosef da šo jim pošnacj,  
Šakub čžehuje tam, hdyž po Šaraonowej přšikafni w najšpšchim  
krajju, w Šosenje, bydla. Šak džiwnje je Bóh wscho wodžer!  
Šako Šosefowi šratšja nětko po nanowej šnjerczi šo šojachu  
a jeho wo wodacze ša šwoju přjedawšchu škóšej prošchachu,  
dha wón rjekny: „Wy šeze šle šo mnu myšłili, ale Bóh je šo mnu  
derje myšłil, šo by čžinił to, šštož wy džěnkfa widžicze, a přšči  
žiwjenju šdžeržal wulki lud!“

Bóh je to čžinił! Še drje Bóh tež do škóšezje tych šratšw  
šwolil? Šsu drje šo woni přšči šwojim nješšutku ša Boži  
grat w Božej ruzhy měli? Še drje jich šary nan to ša Božu  
wolu měł, hdyž jemu Šosefowi šuknju přšinjekchachu a wón  
šaplaka: „Ša se žakóšezju dele pošdu do jany ša mojim šh-  
šnom“? Wšěcze niž! Šaj, Boža rada je džiwna. Šdy bě wscho  
na šwěcze po čžlotššičich myšlach šchlo, dha šdžrbjako wjele  
hinał byč. „Šak móže Bóh to přšidacž?“ tak drje šo prašchamy,  
hdyž naš wulke nješbožo potrjechi. Šak šo druhdy přščirodne  
možy přšecžiwu čžlowjekej wobrocžuja. Š jenicžkim šemjerženjom  
ša šrótki čžaj šo ščžezaja krajina do rošpadankow přšewobrocžji  
a njelicžene čžlowjekje žiwjenja šu šnicžene. Šódž šo pošdóri

we wicherach a wšchitzy na njej žu šhubjeni, hač žu do Boha wěriki abo niž. Wór a pšchimaza khoroscž lěta kaž šchip wot jeneho kraja do drugeho a wosnje precž, kohož potrjehi, a njewoprascha žo, hač ma praweho abo njepraweho! Jenička wójna žada žebi wjele milionow drohotnych čłowškich žiwjenjow. A Bóh móže to pšchidacž? My na to žaneho wotmolwjenja njewěmy, Bože pucže žu nam džitwne.

2. Čžemne Bože wozženja žu stajnje čžemne hudancžka sa pobožnych mužow Božich byle. Woni pať njeřku žo, kaž to na Šiobje widžimy, mylicž dali, we žwojej wěrije do luboscže a mudrosče teho žiweho, wšchedomožneho Boha. Wšchať žu stajnje tež nawopaf widželi, so ščoncžnje to žłowo pšchezo sažo trjehi: „Ščtož čłowjeť žyje, to budže žnjecž.“ Pšchezo je žebi ščóšniť žam žwoju janu ryl, pšchezo je to dobre ščoncžnje do- bylo. Dawno bě Josef žwojim bratram wodať. Žako pať bě jich nan wumrjeť, žo s nowa bojachu. Kať wjele dobrotow drje bčchu njes tym w Egnptowškej wužiwali! Na wšchě 17 lět bčchu w Gosenje živi byli. Žich žwědomnje je njeměrne wostať. Pšches žwoju ščóscž bčchu žebi žwoje žyke dalsche žiwjenje sajě- doječili, pšchezo sažo dopomnjecže na hróšbný ščutť wozucži, čžorný blať wosta. Šańba a bojoscž je hrěšchný plód. A tola mějesche žich hróšny ščutť k žich lěpšchemu žlužicž. Josef steji pod pšche- móžazym jacžiščezom „Bóh je to čžiniť, ščtož wy dženka widžicže.“ Wón je ščóšnať, so by jeho lud s hlódom wumrjeť a hubjenny ščonz wšaf, hdy njeby žo wón do Egnptowškeje pšchedať. Jeho přjedawšche žakostne njesbožo je jeho luda sbože bylo. Boža rada wšchať je džitwna, ale jeho mudrosčž je kražna! Žako bě Šhryštus přenju čžejóžicžku žwojich wěryžnych pod žwoju khoroj šhromadžil a přenju wošadku šažožil, dha šapocža žo pšchescžeha- nje. Ale runje s tym bu žymješcho ščhescžanskeje wěry do wšcheho žwěta rošnježene. — Na Luthera bu klatba položena, najčžžšche khostanje podjanskeje žyrkwoje, ale runje s tym bu wón žwobodny sa žwoje dalsche ščutťkowanje, so by ewangelijej pucž pšchihotowať. S Žesuf, našch luby Ščóžniť žam, bu ščhizowany. Šajka to ščóscž! Ale runje to bu našche sbože! Boža rada wšchať je džitwna, ale jeho mudrosčž je kražna.

### 3. Duž dowěrmny žo žwojemu Bohu!

Josef, kiž bu s mozu wot lubeje nanoweje wutrobny wšachy a do wotrocžštwy pšchedaty, nam praji, s čžejewe mozy je wšcho hubjeńštwy wutrať a pšchecžerpik: „Ža žym pod Bohom.“

S wotkal mějesche Josef žwoju wěru? Žako bu s mozu s lubeje domijny wotwjedženy, dha njeje ničžo žobu wšacž mohť, tež jeho žuťnju bčchu jemu wšali, ale jene bě tola wobkřowaf: Ššwoju wěru do Boha žwojich Wótžow, kotruž bě něhdy jeho pobožny nan do džěscžoweje wutrobny šaschžžepik. To bě šažožť jeho šprawnosče a žwěrnoscže, s kotrejž je we wšchěm špřhto- wanju wobštať a kotrejž dla bu ščoncžnje potwšchenny. To bě žórko jeho derjeměcža a sboža. —

My ščarschi, kiž wy žnadž njemóžecže žwojim lubym džěcžom, hdyž dhrbja wašch dom wopušchecžicž, wjele žobu dacž, seče wy s wašchim dobrým pšchikladom a šnamjenjom, s wašchim špraw- nym šadžerženjom a s wašchej modlitwu s najmjěńšcha wěru a pobožnosčž a dowěrjenje k Bohu do jich wutrobow plóžili? Že-li so njebychdu dale ničžo měke, wone bychdu bohate byle kaž Josef.

Pobožna wutroba je tež dobročitwa wutroba. Wot nano- weho pohrjeba bčchu tučži bratřja pšchischli, jačo Josefa wo wodacže prošchachu. W Šraelu bě nan najwšchšchi žudniť sa žyku žwóžbu; tehodla žo na njeho pomofachu. Ale derje tež wjedžachu, so je nětko runje wutroba hnuta a mjěka. Josef pať pšafasche niž jenož šrudneho dopomnjecža dla, ale so pšchezo hišchže pokne dowěrjenje k njemu njeměřachu; wšchať dhrbjachu dawno wjedžecž, so je pod Bohom.

Pšchi křowanju lubeho nana žo drje tež nětk hišchže wu- troby bratrow a žotrow sažo namařaju, kiž bčchu džělene abo na šchitwdu šmyšlene byle. Ale njedhrbjaf tež hewať jedyn druhemu rad wodacž móž, kiž žo teho trošchtuje: Ža žym pod Bohom? —

Josef, kiž bě pod Bohom, runje tež sa tym pšchidže, so je bčh jeho žiwjenja žame Bože wozženje. Bóh wšchať pšchezo hišchže nať wšchitkich wozži, hdyž je tež jeho rada nam husto džitwna, dha je tola jeho mudrosčž kražna. Ale teho žo šamóža jenož čži trošchtowacž, kiž maja pokne dowěrjenje k njemu, kiž žo sa Bože džěcži wjedža, kiž žu pod Bohom. Bóh žohnuj nam žwojaty epifaniski čžaf, so by žo nam Žesufowa kražnosčž šjewiša, so bychmy pššnali, so žmy pšches Žesufa wumóženi a k wěčnej kražnosčži potwolani. Ščtož nam potom tu potajene wostaňe, to budžemy junu tam we žwětle pššnacž; so bychmy džakowni a wjeřofi w dobrých dnjach, žhlni w čžerpjenjach a žebi teho wěcži byli, so ničžo nať džělicž njemóže wot luboscže Božeje, kotraž je w Šhryštužku Žesufu, našchim kņesju; pšchetož Bóh je našch wozžer, my žmy pod Bohom!

Dženka mamy džen 18. wulkeho róžka, dženi, na kotrymž bu pšched 49 lětami němške šjenocžene šhěžorštwy šnowa šažožene, kiž je nětko se šawidženjom žwojich bratrow šanicžene. Ša- widjenje a hidjenje njemóžetej čłowšku wutrobu špokojicž a jej žane trajaze sbože dacž; wonej wšcho dobreho ššahytej a njemó- žetej ničžo noweho štworicž a natwaricž. To šamóže pať žwěrnoscž, kiž to žwoje čžini, kiž w njesbožu wutraje, kiž je šakorjenjena we wěrije do Boha; žwěrnoscž thch, kiž žu pod Bohom. A tajkich našch nětk šak njesbožomny lud bóle hdyžli hdy přjedy potrjeba. Bóh čžyť nan hnadnje prawu, žhlnu wěru dacž, so bychmy žwěru to žwoje čžinili; so bychdu wošebje wšchitzy ščarschi se žłowom a je žwojim dobrým pšchikladom pobožnosčž a wěru do wutrobow žwojich džěcži, kiž žu pšchichod našcheho luda, plóžili a je šak wuhotowali sa žiwjenje. Potom budžemy žhlni a žhmani k dobrým ščutťkam; potom wěny, so tym, kiž Boha šubuja, maja wšchitke wězy k lěpšchemu žlužicž. Šamjeń.

V. w Š.

## Modlitwa sa našchich lubych jatych.

Šnježe wšcheje dobroty,  
Šlaj na našche wobčeznosče,  
Wótče, o tebi nježemy  
Našchich njepšchecželow ščóscže,  
A s najčžžšchej wutrobu  
Dónt a pšchichod našchich džěcži,  
Šotrež w jatbje šdychuju  
Dale hišchže w nowym lěcži!

Pšchezo sažo domojwrot  
Našchim žynam šafajaju,  
Hišchže ššchud a plót a grót  
Wobdatwa jich w zušym kraju!  
Ščtož jich mohle wofšchewicž,  
Ščtož tam njeřku, ščtož jich boli,  
Njeřmědža nam wuškoržicž  
Po jich čžwilowarjow woli.

Ach, ščto nan, macž šačžuma,  
Šak to žonu wobčezuje, —  
Šajku šrudnosčž pšchecžel ma,  
Ščto to prawje wurjeřuje!  
Wšchať pata kurjatka,

Směrjo ſwoje mólcžke haji, —  
 O ty wboha wutroba,  
 Sčto wſchu tvoju cziwilu praji!

Wótcze hnady, ſmil ſo ſam,  
 Skónczej horzých ſylſow cžabſy, —  
 Wjedž dom muži, ſynow k nam,  
 Naſche džeczi daj nam ſabſy!  
 Wótcze hnady, ſmil ſo ſam, —  
 Sswět ſo nam wotwobruczuje, —  
 Pomhaj, ſo ſo tu a tam —  
 Wutroba czi podžakuje!

Naſchu horzu modlitwu—  
 Wuſlyſch bórſy, ſmilny Božo,  
 Nam na bėdnu wutrobu  
 Lėkarſtvo a baſam ſtožo.  
 Naſchich jatych wuſwobodž,  
 Czi kónz rjeczafow a putow,  
 S twojej ruku móznje wodž —  
 Naſ ſe ſrudžby cžėmných rukow.

Wjedž nam naſchich lubnych dom,  
 So czi bychu jaſpėwali  
 S nami kherluſch ſ wjeſelom  
 A ſe ſkutfom džaf Czi dali.  
 Sdžerž jich w wěrje, w nadžiji,  
 Wofol' nich twať hnady murje;  
 Jim a nam we wėcznoſczi  
 Wotewť domiſnam durje!

Jan Waſtať.

## Wobraſy.

(Wofracžowanje.)

V.

Sčto wy nėtk dženk popoſdnju?" ſo hoſpodať ſwojich cželadnych praſcha, ſ nimi a ſe ſwojbu po wobjedže bliadowe pa- czerje wuſpėwawſchi.

"Ja du domoj, k ſtarſchimaj!" rjekny ſrėnza, kotraž bė ſe ſuſodneje wſy, a bė dužy wot kėmfchi ſhonika, ſo je macž khorowata.

"A wy druſy", ſo bur hólzow a holzow praſcha.

"Wy woſtanjemy tu! Mamy tu rjane knihi a czi druſy raja po ſurkowym nawjedowanjom wſcho móžne."

"Glaj, nano, ja tež!" pſchiſtaji burež najſtarſchi.

"Mó macže!" nan ſwjeſelent žortuje praji, "to budžefch tež ty mlóncžl a damu ſ nowoh' nawuſknyč dhrbjecž, ja to hižo ſym a ſo ſkoro ſ ſurkom runam!"

"Haj, haji, to tež mi ničo wſſche njewoſtanje, a ſchach tež; Wórfchla je ni hižo ſwoje hodowne pſchecža wupowjedaka, a do tych ſluſcheja knihi a ſchach!"

"Mó macže, to njeby to najhłupifche byto! Sčtož ſym ſurkeji a hólzam wothladať, ſda ſo mi dobra wėžka bječ, njech tež jena, kotraž ſebi kuſť roſwancžka žada!"

"Haj, a holžy ſebi tež wjele na krala a kralowu wjedža, a ſčtož to hewať je!"

"Wėſch, mužo, hdnž rumpodicha honimy, ſkaſamy ſa wſchėch dobru knihu, ſa ſurka jenu woſebje rjanu, a ſa wſchėch hiſchėze jedyn ſchach," lubi burowka, kotrejež runje kaž burowe wjeſele bė to, ſo bė ſurk kaž kheržarjež ſurk tež tu rėkaſche, hacžrunje tu hižo na ſčtwórtė lėto ſlužefche, wotrocžka cžinjjo, cželedž a tež domjazhch ſebi ſa ſwoje dobre a cžiche waſchnjo dobyť, tať ſo po žylej wſy a wofolinje nihdže tať wjeſeleje a dobreje cželedže

njebė kaž pola njeju a woſebje žaneje, kotraž na wſchėch hoſ- džikach njebė, njech tež ſabatowu a tež rejwawſku lubju drubdy wopytowafche. —

"ſurko, ſo džowka wopraſcha, jaſo potom na popoſdnju prėnjeho adventa ſa wuſkim bliodom ſedžachu. "ſurko, ſy ty to jaſo džeczo tež pſchezo tať pėknje domach ſydať?"

"Nė, ně, Marja!" ſurk wotmolwi, "ſym tež drubdy cžeknyť, ale poſklučat ſym tola, tať derje hacž mi to móžno bė, a to pſchede wſchėm ſyoch; nana a maczer a — ſowarjež wowku!"

"Dw, teho ſowarjež Janowu wowku, kotraž tebjc hižo nėkotre krócž wopyta?"

"Haj, wona bė tež moja wowka, a ženje njeſabudu na te wjecžory, kotrež ſ Janom a ſ tymi drubdy, woſebje pod ſowarjež hodownym ſčtomom pſchebhwachmy!"

"Dw hody!" jaſowka maťa Lenka, kotraž bė pohladacž pſchi- ſchla, kať wjele burkow a konikow pať bė ſurk ſrėnjej ſaſo na ſchachu pobit. "Dw hody! to budže rjenje; a naſch wuſki ſčtom budže tu ſtačž a wſchėm do hromady tu wobradžecž!"

"A Lenzy ničjo!" ſo ſurk ſežėka!

"Dw ně, ſurko, Le n z y w j e l e a ſurkeji tež wjele!" —

"Tať ſahe chzeſch ty prjecž?", ſo miſchtr ſobotu wjecžor Janka wopraſcha, — ſowarjež Janka, kotryž bė dowuſknywſchi pola njeho hiſchėze ſa kowarſkeho.

"Haj, ja chzu tež kėmfchi a ſo tam hižo ſ nanom a maczerju ſeikacž!" wotmolwi Jank, kotryž bė tež jaſo kowarſki ſwoje dwatjaze mjeno wobkrowať.

"Tať, tať! Duž praj' nóż twojom miſchtrėj tam domach, ſo czi k nowemu lėtej rad prjecž njedam, ale ſo chzeſch nėtkle hnydom do Draždžan na ſchulu, to mje ſaſo jara ſwje- ſeli."

"Miſchtrėje! chzu po móžnoſczi bórſy ſchulu wopytacž, ſo bych ſo potom, nėhdže drubdže hiſchėze khwilu podžėwawſchi, k nanej wrócziť, pola kotrehož to tať prawje wjaz hieč nochze!"

"Róhaj, to wſchaf maſch prawje! Sa twojeho nana je wſchaf to kuſť wjele, woboje, kowarja a žitwoſcž, to móžemy czi potom bórſy mlódemu miſchtrėj gratulirowacž!"

"Njecžincze tajke žorty, miſchtrėje! Hacž tam je to hiſchėze doſha noha! ſutſje pať chzu woſebje tež dom, dofelž mi Marka piſche, ſo je wowka hubjeńſcha!"

(Wofracžowanje.)

## Mėr.

Sanđžena ſobota, 10. januara, je potajkim Mėmiſkeji nėtk mėr pſchinjeſka, niž Europje hiſchėze a žylej ſemi. Nė we Pariju je ſo hižo ta druha mėrowa konferenza ſeſchla, ſo by wo dalſchim mėrje jednaka. To, ſčtož je to najbóle ſwjeſelaze, — je-li ſo do žyła wo ſwjeſelazym rėčimy, — je to domoj- wróczenje naſchich jatych; ſ tutym mėjeſche ſo dwaj dnjej poſdžifcho ſapocžecž, potajkim 12. januara, a to mėſo ſo wob džėn 6 000 wójnſkich jatych domoj wrócziť, tať ſo bychu naſchi jeczi, tať nėkať w haprleji domoj byli — jeliſo ſo ta wėž pola Franzoſow njezaczi — A jeliſo naſche želeſnizy njeſtry- kuja, pať wuhla dla, pať želeſnizarjow dla. So naſchich ſerbfſkich wójnſkich jatych tu hižo domach nimamy, to njeſbu ſawinowali ſaſtupjerjo ſerbfſkeho ſwjaſka ale jich pſchecžiwizy — tu a tam, a to ſerbfſy a nėmſy.

Hewať nam tutón mėr ničjo ſwjeſelazeho njeſchinjeſe, khiba to, ſo wėmy, ſo je tu khwilu ſ wojowanjom tu kónzej, ale jenož tu khwilu, pſchetož tutón mėr je pſchihotowanje nowych wójnow, niž jenož jeneje noweje wójnny. A czi, koſtiž ſu najbóle wo ludow a ſwėta mėrje rėčjeli, woni ſo hotuja ſa tute wójnny,

w Europje pschewedowschem Franzosja, a w Amerizy tón lud Wilsona, kotryž na pschemoh wulke a hischeže sažo wjetsche kódzje twari. To tež hinaf móžno njeje! Pschetož kaš chyzl kuff papjery ludow, cžlowjetow mēr swěsčicž, kotřiz žuža bohu ma-monej!? To hinaf njebudže, doniz njebudžeja te ludh jako tajke žlužicž temu jenemu kralej, kotryž je Jezuž Khrystuž. Wot tuteje žlužby paš žu, taš žo nam to šda, jenaf šdalení Němžy a nje-pscheczěljo Němžow. Potajkim te ludh to hinaf nochzedža! Chžeja wójnu! A tež cži sozjalistojw to hinaf nochzedža, njech žu na žwoju šhorhoj tež napřali: žwěta mēr! Ludow mēr! Pschetož runje mjes sozjalistami mamy jich tola dosež, kotřiz žu nje-pscheczěljo tuteho krala Jezuža Khrystuža abo tola niz jeho pscheczěljo. Žich žwěta a ludow mēr je runje taš papjerjany, kaš tamny, njech je jich prózowanje k pschipošnacžu. A cžeho dla dha woni njeprěduja Jezuža a jeho wěru?! W tutej a w Jezužu žamym my tola tón došonjany sozjalismus, haj, hdyž chžeš, tón došonjany cžisty kommunismus: Šakon a škutk tuteje wěry a tuteho Jezuža Khrystuža je tola: „Ty dyrbiš žwojeho bližicžeho lubowacž jako žamcho žo!“ — Duž tež bjes džiwja, šo tutón mēr 10. januara 1920 žaneho mēra njeje pschinješt, ani na šemju ani do našeho luda a kraja a hischeže mjenje do wutrobow!

### Zyrfej a stat.

W Draždžanach bē žo porucžiko, šo maja tež katholicžy star-ichi žwoje džěcži do mēšcžanškich škulow (simultan škulow) samowicž a niz wjazy do katholicšich. Pschecžiwu temu žu žo katholicžy pošbēhnuli kaš jedyn muž a žu pod nawjedowanjom katholicšeho škulšeho pschēdšejicžerštwu wobšamknuli, pschecžiwu tajkemu wumozowanju se wschēmi dowolenymi žrědkami šakro-cžicž, a to tehodla, došelž je tutón wufas kaš to wobšamknjenje šakškeje komory, pschecžiwu wschokrajnemu prawu; pschetož na-zionalna šhromadžijna je hinaf wobšamkta. A dale njeje po ša-šonju to wocžehnjenje džěcži štatej do ruki date ale štarschim; tucži maju rošžudžicž, nježhu tu tola džěcži šchule dla — ale šchule džěcži dla. Že žo jenohkōhnje wobšamkto, šo budža katholicžy star-šchi žwoje džěcži tež dale do katholicšich škulow samowicž, a šo žo na žane waschne, tež psches hamške wosšewjenja niz, k nē-cžemu druhemu nufowacž njedadža. — Š. r. Škatholikojo wojuja ša žwoju katholicšu šchulu; potajkim ša konfesionalnu šchulu, kotraž je po wobšamknjenju nazionalneje šhromadžijny móžna. Draždžanška šchulška wyschnošcž je potajkim to kulturke wojo-wanje šbudžita. — Taš Katholikojo! Nicžo š Draždžan nješt-šchiny, šo bychu tež Ewangelšy, kotrymž tón žamžny wufas placži, nēšcto wo žebi žhšchecž dali. Radžijomnje tu Ewangel-šy š kraja hinaf wustupuja hacž mēšcžanšy, draždžanšy! — Wyschšchi konsistorialny rada dr. Šölšch wosšewja w tychle dnjach, šo je wón šakšeho kultužoweho ministra dopomnil na to, šo je wón we Weimaru ššawnje konfesionalnu žwobodu ša šchulu Katholikam pschijwolil, a šo je žebi nēšt wot njeho žadaš, šo bychu džěcži po wěrywufnacžach žo w šchulach šhromadžile. Minister dr. Šehfert je temu w šakškej komorje 8. januara ša-powjedžil. Š tym je wēž rošjašnjenja tež ša ewangelškich a tucži dyrbja nēšt tež ša ewangelšku konfesionalnu šchulu wojowacž, kotraž je psches nazionalnu šhromadžišnu šarukowana. Duž je tež tu kulturne wojowanje, niz wot ewangelškich šbudžene, ale wot ministra, wot wyschnošcže.

Šodpišma ša ššesčžanšku, ša ewangelšku šchulu žo nēšto ššeraju. Na jene budž tu pošasane, šo njeby tola ničto jenož teho dla žwoje šodpišmo šapowjedžil, došelž teje a drugeje pschi-cžiny dla do žyła ničto wjazy nješodpiša. Že žo to štašo š tutej

wurěcžu, kotraž paš ma hewaf nēhdže jenož niz w tutym padže šnyškta a prawa! — —

Šdže to dužy? — Nowiny žu nadrobnišcho pižale wo tej džiwnej wězy teju židow š ranja, Šklavž a Šarvus; do tuteje štaj tež dwaj ministraj šašchujatanaj a tón jedyn, kultužowny minister Šānišch, je žebi šwēril šcžehowaze k šamokšowjenju tuteje wězki wuprajicž a žyšemu ludej pschēštajicž. „Ša wschaf wēry, šo žo Šarvus ša cžestneho žobuštawa jeneho ewangelškeho towaš-štwu kuježnjow derje hodžil njeby. Wón je jena wubjernje žylna natura a po šēdžebatkach šrudneho pschēšwanja na cžē-kažy žo tuta pschirodžena mōž wufšutkuje pschi wschēm mōžnym, tež na hoscžinach a pschi wješelenjach lubošcže (Liebesfreunden), žnadž tu a tam kuff jara ešplosiwije. Ale, njech tež ša minister kulta žym, njeje to tola hischeže moja winowatošcž, šo bych tež „moralšikšter“ byl [žnadž to „mušar“ pschēžožič!]. Na tutym by dyrbjaš hižo kōždy normalny cžlowjet dosež mēcž; ale minister je hischeže dale rēcžaf a to nēhdže tole: „Nješabudžcže, šo Šarvus šoprawom žadym nēšški mašonišcžžan njeje, a šo to po žwojim žyšym wuwicžu tež do žyła byčž njemōže. Wón je taš prawje tón žyn Kušowškeje, teho europiškého kraja potajkim, w kotrymž je wscho, tež šchtož dušchu nastupa, mōžno. W jeho žiwach mēšcha žo bjes dwēla džiwnje židowška, rušowška a tartar-ška krej. Žedyn tajki muž ma to prawo, šo po šakonjach jeho byčža a jeho wuwicža wo nim žudžiny! atd. Tola na tym došcž, mohlo žo žnadž nēšotremužkuli šeznyčž. Žedyn nēšški tydženil pschisponni: „Škōždy ššōštnik je, jenož šo je žylny muž a šo je po tajkim wulšich ššōšcžow dosež došonjaš, žebi potajkim wēštu, šo jeho našchi nēčžišchi mužojw wyschnošcže šchitaja!“ Šdže to dužy?! Tam, hdyž tón pucž wjedže, na kotrymž bjes ššesčžanškeje wěry a jeje došnych pocžinkow žhodža, tam, hdyž „moralš“ wjedže, kotraž žama na žebi a žama w žebi ničto njeje a duž tež ničto dacž njemōže, a to je do šahuby wscheho prawa, wschēje prawdošcže, wschēch pocžinkow, po tajkim do do-špokneje šahuby wscheho cžlowještwa w našchimi kraju, hdyž tola w hošpodarškej a politiškej šahubje hižo žym.

### Š bliska a š daloka.

„Katholicški Šošol“ wosšewja w žwojim 2. cžibke ššōžžbu žerbškich ukodnych holžow na žerbškich ukodnych hōlžow, na žerb-škich ukodnych holžow, kotřiz šašpivajw žerbšku narodnu draštu a tež rēcž do žyšby k nēšškim mēšcžanostam a druhim bēhaja, jako Ššerbowki žwērne macžernej rēcži a narodnej drašcže, wone pschilubeja, tajšich pacholow mēcž a džeržecž ša to, šchtož žu, a žo wostajiwšchi, jich šawostacž žwērne žwojemu narodej, mēnjo, šo tamni žo tajkeho wopicžšowanja tež ššōšcžnje hischeže šaja, žo došladawšchi, hdyž chžeja! — Šacž tajka ššōžžba placži jeno ša tamne katholicš-žerbške ššrony!?

„Ššerbske Nowiny“ pižaju w 7. cžibke, šo žu šawēšcže tunje došcž pschi wschēj drohocže, wošebje pschi drohocže papjery. Našch „Šomhaj Šōh“ je drje po žyšej dalokej a ššērofej Šužyžy, haj Němškej to jenicžle šopjenko, kotrež ma hischeže placžišnu mēra, žyše 160 pj. Duž dyrbjaš kōždy, kiž „Šomhaj Šōh“ hischeže nje-cžita, šo žebi hižo tehodla ššasacž, šo by tutu šurijošitu tež žam mēš, mjenujžy: nēšcto, a to hischeže jene šopjeno, ša placžišnu mēra. Kaš šnate, mōžesh žebi Šomhaj Šōh tež šhromadže je „Ššerbskimi Nowinami“ ššasacž. Šedaktoraj nochzetaj pošabycž pschisponnicž, šo žo w tym, šo Ššerbja taš tunjo žwoje njedželške šopjenko doššawaja, šažo raš wopornitwa žerbška wutroba našcheho nakladnika kn. M. Ššmolerja ššewja.

Šamolwity šedaktor: šaraf Šyrgacž w Šošacžžach.

Čižcžer a nakladnik: M. Ššmoleš w Šudžšchinje.